

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka akcyjna z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. K. oraz ozwanego M. W. kwoty 15114,61 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 12 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu. Nadto, powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, tytułem należności związanych z wypowiedzeniem umowy leasingu.

Nakazem zapłaty Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie uwzględnił żądanie pozwu w całości i nakazał zapłatę.

W sprzeciwie pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości, ewentualnie umorzenie postępowania i wskazali na niezasadność naliczeń poszczególnych opłat (szczególnie w zakresie mycia pojazdu), a także na fakt nieprawidłowego pozwania współników spółki.

W replice na sprzeciw, strona powodowa podtrzymała żądani w całości.

W związku z dołączeniem do postępowania profesjonalnego pełnomocnika pozwanych, pismem z dnia 25 września 2023 r., podniesiono zarzut przedawnienia, a także wskazano, że roszczenie nie zostało wykazane ani co do zasady, ani co do wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. prowadzi działalność gospodarczą, w ramach której zawarła w dniu 29 listopada 2018 r. umowę leasingu operacyjnego (nr (...)) z (...) Spółką komandytową z siedzibą w S. (leasingobiorca). Powódka zobowiązała się nabyć i przekazać leasingobiorcy na czas trwania umowy samochód T. (...) P..

Umowa została zawarta na okres 36 miesięcy. Opłata wstępna ustalona została na 805,68 złotych netto.

W umowie przewidziano ponoszenie przez (...) Spółkę komandytowa z siedzibą w S. opłat leasingowych zgodnie z harmonogramem spłat. Miesięczna opłata leasingowa wynosiła 1211,51 złotych netto. Opłaty uiszczane miały być z góry do 15 dnia każdego miesiąca począwszy od miesiąca następującego po wydaniu przedmiotu leasingu.

Zgodnie z ogólnymi warunkami umowy leasingu operacyjnego, mającymi zastosowanie do wyżej wymienionej umowy, przez opłaty leasingowe rozumiane miały być w szczególności: opłata wstępna, miesięczne opłaty leasingowe, dodatkowe opłaty leasingowe, opłaty z tytułu przekroczenia limitu kilometrów (który w przypadku tej umowy wynosił 20000 km rocznie) oraz wartość końcową (która wedle umowy ustalona została na kwotę 51705,37 złotych). Za wykonywanie czynności oraz usług dodatkowych leasingodawca mógł pobierać od leasingobiorcy opłaty według stawek określonych w tabeli opłat.

Umowa mogła zostać wypowiedziana ze skutkiem natychmiastowym przed terminem jej zakończenia między innymi w przypadku dopuszczenia się przez leasingobiorcę zwłoki w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, pomimo wcześniejszego wyznaczenia mu na piśmie przez leasingodawcę dodatkowego terminu do jej zapłaty z zagrożeniem możliwości wypowiedzenia umowy w trybie natychmiastowym w przypadku nieuiszczenia tej opłaty w tym terminie (§ 22 ust. 1 OWU), to samo dotyczy możliwości wypowiedzenia umowy w przypadku zwłoki w zapłacie opłat serwisowych (§ 22 ust. 3 OWU).

W przypadkach powyższego wypowiedzenia, wpłacone opłaty leasingowe nie miały podlegać zwrotowi (§ 22 ust. 5 OWU), zaś leasingobiorca był zobowiązany w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy do zapłaty na rzecz leasingodawcy zaległych zafakturowanych opłat oraz odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy. Opłata z tytułu przedterminowego zakończenia umowy miała być wyliczana jako suma wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych opłat leasingowych, pomniejszonych o dyskonto, powiększona o poniesione przez leasingodawcę wszelkie koszty windykacji.

Ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego przewidywały również możliwość rozwiązania umowy przed terminem jej zakończenia na wniosek leasingobiorcy i za zgodą leasingodawcy, na warunkach uzgadnianych przez strony (§ 23 OWU).

Leasingobiorca był zobowiązany na mocy umowy eksploatować przedmiot leasingu zgodnie z jego przeznaczeniem, w sposób niepowodujący obniżenia wartości ponad zużycie wynikające z normalnej jego eksploatacji.

Strony zawarły również w dniu 29 listopada 2018r., umowę serwisową (nr (...)/OPER/ (...)), zgodnie z którą (...) Spółka komandytowa z siedzibą w S. zobowiązało się do płacenia powódce miesięcznej raty serwisowej w 35,15 złotych netto w terminie takim samym jak miały być wnoszone opłaty leasingowe.

Dowód :

- wydruk z KRS (k. 11-20)
- umowa leasingu nr (...) (k. 22-23)
- aneks do umowy leasingu (k. 24)
- deklaracja wekslowa (k. 25)
- umowa serwisowa pierwszy przegląd nr (...)/OPER/ (...) (k. 27-28)
- ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego (k. 29-31)

Pozwana A. K. była komandytariuszem w (...) Spółka komandytowa z siedzibą w S. od jej założenia do czasu jej wykreślenia.

Pozwany M. W. był komplementariuszem (...) Spółka komandytowa z siedzibą w S. od jej założenia do czasu jej wykreślenia.

W dniu 7 lipca 2020r. (...) Spółka komandytowa została wykreślona z KRS, w związku z jednomyślną uchwałą wspólników o jej likwidacji.

Bezsporne.

(...) Spółka komandytowa z siedzibą w S. wpłaciła zaliczkę na poczet umowy mającą być zaliczoną na poczet opłaty wstępnej, a powódka wydała leasingobiorcy przedmiot umowy.

Bezsporne, nadto dowód:

- umowa leasingu nr (...) (k. 22-23)
- oświadczenie klienta (k. 26).

(...) Spółka komandytowa z siedzibą w S. wpłaciła z tytułu przedmiotowej umowy na konto powódki kwotę 17264,70 złotych w okresie od listopada 2018 r. do października 2019 r.

Dowód:

- zestawienie wpłat klientów (k. 32).

Powódka sporządzała pisma z wezwaniami do zapłaty (z dnia 8 marca 2019 r., z dnia 7 maja 2019 r., z dnia 6 czerwca 2019 r., z dnia 8 lipca 2019 r., z dnia 5 sierpnia 2019 r., z dnia 6 września 2019 r., z dnia 7 października 2019 r., z dnia 5 listopada 2019 r., 9 grudnia 2019 r.) oraz monity (z dnia 25 lutego 2019 r., z dnia 25 kwietnia 2019 r., z dnia

27 maja 2019 r., z dnia 25 czerwca 2019 r., z dnia 25 lipca 2019 r., z dnia 26 sierpnia 2019 r., z dnia 25 września 2019 r., z dnia 25 października 2019 r.).

Dowód:

- wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami nadania (k. 33-49)
- monity (k. 60-61, 63-64, 66-67, 69-70, 72-75, 77, 79).

Ponieważ pozwani zamierzali rozwiązać spółkę (...), podjęli w listopadzie 2019 r. decyzję o konieczności zakończenia umowy leasingu. W związku z powyższym, pozwana A. K. skontaktowała się telefonicznie z powódką. Strony ustaliły, że w przypadku zdania przez spółkę pojazdu do 15 grudnia 2019r., w siedzibie powódki we W., umowa zostanie zakończona bez ponoszenia kosztów przez spółkę, a wszelkie zaległości z tytułu umowy miały być potrącone ze środków uzyskanych ze sprzedaży przedmiotu leasingu, który miał mieć wyższą wartość niż po upływie całego okresu umowy. W dniu 11 grudnia 2019 r. pozwana przywiozła przedmiot leasingu (samochód) na umówione miejsce we W.. Przy zdaniu samochodu sporządzony został protokół. W chwili zwrotu pojazd posiadał drobnym zarysowaniem karoserii przy kłance. Samochód został przygotowany przez pozwaną do jego zdania, w tym dokładnie umyty.

Dowód:

- protokół zwrotu pojazdu (k. 59)
- przesłuchanie A. K. w charakterze strony (k. 176-177)
- przesłuchanie M. W. w charakterze strony (k. 177).

Pismem z dnia 15 czerwca 2020 r. powódka poinformowała (...) Spółka komandytowa z siedzibą w S., że zgodnie z wnioskiem leasingobiorcy o rozwiązanie umowy, dokonała końcowego rozliczenia umowy, zgodnie z którym leasingobiorca zapłacić kwotę 15114,61 złotych, w terminie 14 dni.

Pismo zostało doręczone (...) Spółka komandytowa z siedzibą w S. w dniu 19 czerwca 2020 r.

Powódka w dniu 26 sierpnia 2021 r. dokonał korekty rozliczenia umowy, z której wynikała w dalszym ciągu taka sama kwota należności.

Na żądaną przez powódkę sumę wynikającą z rozliczenia umowy składała się:

- opłata serwisowa w kwocie 105,45 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 15 czerwca 2020 r.;
- koszty przygotowania do sprzedaży w kwocie 180,08 złotych wynikające z noty obciążeniowej z dnia 15 czerwca 2020 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 79 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 25 lutego 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 99 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 8 marca 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 79 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 25 kwietnia 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 99 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 7 maja 2019 r.;
- opłata 79 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 27 maja 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 99 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 7 czerwca 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 79 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 25 czerwca 2019 r.;

- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 99 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 8 lipca 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 79 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 25 lipca 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 99 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 5 sierpnia 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 79 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 26 sierpnia 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 99 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 6 września 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 79 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 25 września 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 99 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 7 października 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 79 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 25 października 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 99 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 5 listopada 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 79 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 26 listopada 2019 r.;
- opłata z tytułu wezwania do zapłaty w kwocie 99 złotych wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 9 grudnia 2019 r.;
- opłaty serwisowej za wrzesień 2019 r. w kwocie 43,23 złotych;
- opłaty serwisowej za listopad 2019 r. w kwocie 43,23 złotych;
- opłaty serwisowej za grudzień 2019 r. w kwocie 43,23 złotych;
- opłaty leasingowej za listopad 2019 r. w kwocie 1490,16 złotych;
- opłaty leasingowej za grudzień 2019 r. w kwocie 1490,16 złotych;
- opłaty za wcześniejsze zakończenie umowy w kwocie 859,77 złotych;
- opłaty za ponadnormatywne zużycie auta w kwocie 508,53 złotych;
- suma wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych opłat leasingowych pomniejszona o dyskonto – 71092 zł.

Łącznie powódka ustaliła swoją należność względem leasingobiorcy na kwotę 77414,61 zł.

Dowód:

- rozliczenie umowy (k. 50)
- elektroniczne potwierdzenie nadania (k. 54)
- korekta rozliczenia umowy (k. 55)
- nota obciążeniowa nr 528-2020 (k. 52)
- nota obciążeniowa nr 527-2020 (k. 53)
- protokół zwrotu pojazdu (k. 59)

- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 62)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 65)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 68)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 71)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 76)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 78)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 80)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 81)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 82)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 83)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 84)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 85)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 86)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 87)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 88)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 89)
- nota obciążeniowa nr (...) (...) (k. 90)
- faktury VAT (k.91-98).

Powódka sprzedała pojazd w dniu 10 czerwca 2020 r. za kwotę 62300 zł netto (76629 zł brutto).

Uzyskaną cenę powódka odjęła od ustalonych przez siebie wierzytelności w kwocie 77414,61zł, żądając ostatecznie od leasingobiorcy zapłaty kwoty 15114,61 zł.

Dowód:

- faktura VAT (k. 95),
- rozliczenie umowy (k. 50).

Pismem z dnia 29 lipca 2020 r. powódka wezwała (...) Spółka komandytowa z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 15114,61 złotych w terminie 14 dni od otrzymania pisma. Pismo to zostało w dniu 6 sierpnia 2020r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty wraz z elektronicznym potwierdzeniem nadania (k. 57-58)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienia jedynie w niewielkim zakresie.

Podstawę żądania pozwu kształtują unormowania łączącej strony umowy leasingu operacyjnego. Umowa leasingu jest umową nazwaną, a zgodnie z art. 709¹ k.c., przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo użytkowania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego.

Zgodnie z treścią art. 102 ksh spółką komandytową jest spółka osobowa mająca na celu prowadzenie przedsiębiorstwa pod własną firmą, w której wobec wierzycieli za zobowiązania spółki co najmniej jeden wspólnik odpowiada bez ograniczenia (komplementariusz), a odpowiedzialność co najmniej jednego wspólnika (komandytariusza) jest ograniczona.

Stosownie do treści art. 111 ksh Komandytariusz odpowiada za zobowiązania spółki wobec jej wierzycieli tylko do wysokości sumy komandytowej.

W sprawie nie było sporne istnienie umowy leasingu, jej treść, rozwiązanie umowy na wniosek leasingobiorców za zgodą powódki.

Spór dotyczył treści porozumienia w sprawie rozwiązania umowy, rodzaju i wielkości opłat i kosztów należnych powódce, przedawnienia roszczenia.

W kontekście przedmiotu sprawy należy wskazać, że ciężar dowodu (art. 6 k.c.) spoczywał na powodzie, który był zobowiązany do wykazania umowy łączącej strony, jej treści, sposobu zakończenia umowy oraz wysokości swojej wierzytelności.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do najdalej idącego zarzutu przedawnienia należało wskazać, że nie był on zasadny. Termin przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy leasingu wynosił 3 lata, a stosownie do treści art. 118 kc koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Wymagalności roszczenia przypadała na 12 grudnia 2019r., tym samym przedawnienia mogło nastąpić 31 grudnia 2022r. Powódka złożyła pozew za pośrednictwem poczty 30 grudnia 2022r. Do przedawnienia więc nie doszło.

Badając z urzędu legitymację bierną pozwanych, sąd uznał, że istnieje ona w świetle art. 102 ksh i art. 111 ksh, gdyż wspólnicy spółki komandytowej, ponoszą własną odpowiedzialność za zobowiązania spółki, przy czym w związku z likwidacją spółki i utratą przez nią zdolności sądowej, odpadła zasada subsydiarności. Tym samym roszczenie mogło być skierowane bezpośrednio przeciwko wspólnikom, przy uwzględnieniu, że odpowiedzialności komandytariusza jest ograniczona do wysokości sumy komandytowej.

Zdaniem sądu powódka jedynie w części zdołała wykazać obciążające ją fakty. Z treści pozwu, jak i załączonych dowodów, w tym przede wszystkim rozliczenia umowy (k. 50 i 55), wynikało, że do zakończenia umowy przed terminem doszło na wniosek leasingodawcy, na co oczywiście powódka musiała wyrazić zgodę, gdyż w przeciwnym razie umowa trwałaby dalej. Umowa leasingu ani OWU nie przewidywały bowiem na rzecz leasingobiorcy uprawnienia wcześniejszego, jednostronnego odstąpienia od umowy. Możliwość taką miała jedynie powódka, zgodnie z § 22 ust. 1 i 3, w przypadku uchybień płatniczych leasingobiorcy. Skoro więc doszło do przedterminowego rozwiązania umowy, na wniosek leasingobiorcy, powódka musiała wyrazić na to zgodę, a tym samym istniało między stronami porozumienie. Dodatkowo na możliwość takiego zakończenia umowy wskazywały wprost postanowienia OWU w § 23 (k. 31). Wówczas warunki zakończenia umowy miały określić same strony. Bez żadnych wątpliwości umowa nie została więc wypowiedziana przez powódkę, z winy leasingobiorcy.

W przypadku rozwiązania umowy leasingu za porozumieniem stron, do wzajemnych rozliczeń nie stosuje się art. 709¹⁵ kc, co wynika nie tylko z literalnej treści samej normy (który odnosi się wyłącznie do sytuacji rozwiązania umowy

przez leasingodawcę z winy leasingobiorcy), lecz i zostało potwierdzone najnowszą uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2023 r. (III CZP 34/23). Podobnie nie sposób było również uznać, że powódka mogła zastosować do wzajemnych rozliczeń postanowienia § 22 OWU. W sposób jednoznaczny odnosił się on w całości (ust. 1 do 5) do sytuacji wypowiedzenia umowy przez powódkę, z winy leasingobiorcy, co nie miało miejsce w rozpoznawanej sprawie. Całkowicie chybiło również wywodzenie swoich uprawnień z § 11 czy 14 OWU. Postanowienie te odnoszą się do opłat leasingowych, wynikających z treści umowy leasingu. Tymczasem strony zgodnie rozwiązały umowę leasingu w dniu 11 grudnia 2019r. i postanowiły, że leasingobiorca nie będzie musiał już ponosić żadnych opłat związanych z umową. Nadto z chwilą zgodnego zakończenia umowy, przestała ona wiązać strony i nie mogła kształtować przyszłych zobowiązań (poza wyraźnymi postanowieniami przeciwnymi jak § 22 OWU nie mający jednak w sprawie zastosowania).

Nie miała więc racji powódka wskazując, że sposób rozwiązania umowy nie miał znaczenia dla słuszności jej żądań. Skoro bowiem strony zawarły porozumienie co do możliwości wcześniejszego rozwiązania umowy, to wiązały je uzgodnione warunki, a nie ww. postanowienia OWU czy art. 709¹⁵ kc. Na okoliczność treści porozumienia rozwiązującego umowę powódka nie przedłożyła jednak żadnych dowodów. Tymczasem pozwani złożyli na tą okoliczność dowód z własnych zeznań, jak i powoływali się na protokół zdania pojazdu. Dowody te nie były kwestionowane przez stronę powodową, tym samym uznano twierdzenia pozwanych za prawdziwe. Na tej podstawie przyjęto, że powódka zgodziła się na zakończenie umowy bez ponoszenia przez leasingobiorcę kosztów, pod warunkiem zwrotu pojazdu do 15 grudnia 2019r. Niewątpliwie tak się stało, co wynikało z protokołu zdawczego. Już więc z tej przyczyny powódka nie miała podstaw do żądania od pozwanych zapłaty kosztów czy opłat dotyczących okresu po rozwiązaniu umowy.

Tym samym mając na uwadze, że umowa między stronami uległa rozwiązaniu za porozumieniem stron w dniu 11 grudnia 2019 r., do tego dnia obowiązywała strony umowa leasingu, a więc powódka była uprawniona do świadczeń wynikających z umowy tj. opłat leasingowych i serwisowych. Jak wynikało z treści pozwu i rozliczenia umowy sporządzonego przez powódkę, leasingobiorca zalegał z płatnościami wymagalnych opłat leasingowych za listopada 2019r. oraz za grudzień 2019r. Zgodnie z postanowieniami umowy opłaty miały być wnoszona z góry do 15 dnia miesiąca, tym samym opłata za listopad w kwocie 1490,16 zł była wymagalna i należna powódce w całości, zaś opłata za grudzień 2019r. jedynie proporcjonalnie do czasu obowiązywania umowy, tj. za 11 dni, co stanowiło kwotę 546,39 zł (1490,16 za 30 dni, to za 11 dni 546,39 zł). Nadto niewątpliwie na chwilę zakończenia umowy wymagalne i nieuiszczone przez leasingobiorcę były trzy opłaty serwisowe w kwocie po 43,23 zł, łącznie 129,69 zł. Poza tym powódka nie wykazała żadnych innych, wymagalnych zobowiązań pozwanych. W szczególności nie wykazała celowości i wysokości kosztów związanych z wezwaniem i monitami (79 zł i 99 zł), opłatami za ponadnormatywne zużycie – 508,53 zł czy przygotowanie pojazdu 180,08 zł. Na okoliczność wysokości tych kosztów powódka nie przedłożyła żadnego dowodu, w tym nawet tabeli opłat, jak i nie wykazała aby faktycznie wysyłała do leasingobiorcy wezwania czy też aby samochód był faktycznie nienaturalnie zużyty. Nie sposób więc było przyjąć zasadności żądań powódki.

Łącznie więc leasingobiorca zobowiązany był do zapłaty na rzecz powódki 2 166,24 zł.

Jedynie na marginesie należało wspomnieć, że w sytuacji gdyby strony w porozumieniu nie określiły żadnych postanowień co do wzajemnych rozliczeń (co w sprawie nie miało miejsca, gdyż ustalono, że powódka zgodziła się na bezkosztowe zakończenie leasingu), wówczas powódka byłaby uprawniona do dochodzenia odszkodowania w trybie art. 471 kc. Takiego żądania powódka jednak nie zgłaszała, jak i nie powoływała na tą okoliczność żadnych twierdzeń, tym samym sąd stosownie do treści art. 321 kpc nie był nawet uprawniony do orzekania co do ewentualnej należności odszkodowawczej. Dlatego jedynie uzupełniająco można wskazać, że w takiej sytuacji powódka musiałaby wykazać, iż z powodu nienależytego wykonania umowy leasingu przez leasingobiorcę, poniosła szkodę w określonej wysokości. Szkodą taką mogłyby być korzyści jakich nie osiągnęła (przyszłe raty leasingowe i serwisowe), jak i poniesione straty np. koszty doprowadzenia pojazdu do stanu zgodnego z umową. Tymczasem powódka nie wykazała nawet tych hipotetycznych szkód. Po pierwsze od chwili zakończenia umowy do zapłaty pozostawały 23 raty leasingowe i serwisowe łącznie miesięcznie 1533,39 zł (umowę zawarto 29.11.2018r. na 3 lata, tj., do 29.11.2021 r.) co dawało kwotę

35267,97 zł, a nie jak wskazywała powódka 71092 zł (k. 50). Co więcej jak wynikało z obliczeń powódki, strata winna być dyskontowana i pokrywana wartością pojazdu, która w oczywisty sposób była wyższa po roku leasingu niż po trzech latach i wynosiła 62300 zł. Po drugie powódka w żaden sposób nie wykazała szkody w postaci „wynagrodzenia firmy windykacyjnej, innych kosztów windykacji, wyceny, transportu czy ubezpieczenia” (jak w pozwie) czy też niezbędnych kosztów mycia pojazdu. Powódka nie wskazała nawet w treści pozwu konkretnych kwot, które składały się na te wydatki, zaś załączone do pozwu faktury za mycie auta na 480 złotych, 1440 złotych, 2988,90 złotych, czy wydruk dotyczący kosztów naprawy - 413,44 złotych, nie mogły wykazać ani jakiego pojazdu dotyczyły, ani konieczności poniesienia tych kosztów, ani zasadności wskazanych wartości. Już tylko z logicznego punktu widzenia, nie sposób uznać, aby jednego dnia pojazd musiał być myty dwukrotnie za cenę 480 zł i 1440zł, a kilka miesięcy później za kwotę 2988,90 zł. Nie tylko twierdzenia pozwanej, ale i protokół zdawczy czy nawet późniejsze sprawozdanie (k. 102) nie wskazują ani na istnienie zabrudzeń, ani na ich skalę uzasadniającą ponoszenie takich kosztów. Po trzecie wreszcie, na co już zwrócone uwagę powyższej, powódka w żaden sposób nie wykazała celowości i wysokości kosztów związanych z wezwaniem do zapłaty (79 zł i 99 zł), opłatami za ponadnormatywne zużycie – 508,53 zł czy przygotowanie pojazdu 180,08 zł. Na okoliczność wysokości tych kosztów powódka nie przedłożyła żadnego dowodu, w tym nawet tabeli opłat, jak i nie wykazała aby faktycznie wysyłała do leasingobiorcy wezwania czy też aby samochód był faktycznie nienaturalnie zużyty.

Reasumując, powódka w świetle treści zawartego porozumienia, nie była uprawniona do dochodzenia żadnych dalszych kosztów leasingu, poza wynikającymi z umowy, wymagalnymi należnościami, a nadto nie wносиła żądania odszkodowawczego, nie wykazała istnienia i wysokości ewentualnej szkody jaką teoretycznie mogła ponieść w związku z nienależytym wykonaniem umowy.

Sąd w wyroku nie określił wysokości, do której odpowiadać może komandytariusz, gdyż może nastąpić to stosownie do art. 783 § 1 kpc, w ewentualnym postanowieniu klauzulowym.

W zakresie roszczenia odsetkowego wskazać należy, że nie zostało ono wyraźnie zakwestionowane w zakresie terminu, zaś w ocenie sądu – odnosząc się do argumentacji pełnomocnika pozwanych – jest oczywistym, że subsydiarna odpowiedzialność współników za zobowiązania spółki nie niweluje gospodarczego charakteru umowy wiążącej osoby prawne będące jej stronami, wobec czego zasadnym było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, zgodnie art. 7 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych.

W związku z wykazaną wyżej częściową niezasadnością roszczenia głównego, w punkcie II oddalono powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach postępowania sąd orzekł w punkcie III. wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów. Sąd przyjął, że pozwani wygrali proces w 14%, a pozwana w 86 %. Koszty strony powodowej w tej sprawie to: koszty zastępstwa procesowego przez profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 3600 złotych (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych [t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1935]), kwota 17 złotych uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota uiszczonej opłaty od pozwu. Na koszty strony pozwanej w tej sprawie złożyły się: koszty zastępstwa procesowego przez profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 3600 złotych (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie [t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964]) oraz kwota 17 złotych uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd, dokonując wzajemnego potrącenia kosztów postępowania stron, zasądził na rzecz pozwanych solidarnie 2464,24 złotych, jak w punkcie III. sentencji. O odsetkach od kosztów procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)

3. (...)